

„Egy nagyon nagy alakítást kaptunk Elena Mosuctól!” – írtuk az énekesnő nagyszerű budapesti bemutatkozásáról, mely után Zürichbe sietett az ottani Varázsfuvola-előadására. Interjúra így csak egy e-mail váltás révén adódott lehetőség. Segítőinknek ezúton mondunk köszönetet.

– *Most lépett fel először a Magyar Állami Operaházban. Milyen volt a közös munka a partnerekkel és a magyar kollégákkal?*

– Nagyon tetszik a pesti Operaház, már 1999 nyarán jártam itt, s reméltem, hogy egyszer énekelhetek is majd benne. Nagy szerencse, hogy most pont Violetta szerepében léphettem fel, amelyet nagyon szeretek, és amit már sikerrel énekeltem például a milánói Scalában, Lorin Maazel vezényletével.

A kollégák nagyon kedvesek voltak, tényleg mindenki, a sminkesektől a műszakig nagyon igyekezett, jó hangulat volt. Renato Brusonnal már énekeltem együtt korábban a Rigolettóban Triesztben és Zürichben is. Ő egy igazi úriember, remek énektechnikával, amely lehetővé teszi, hogy ilyen sokáig énekelhessen. Charles Castronóval Brüsszelben találkoztam először, ám ő a Lammermoori Lucia másik szereposztásában énekel. Miguel Gomez-Martinezszel és a zenekarral is jó volt együtt dolgozni.

– *Jutott elég idő a próbákra?*

– A próbákból sosem elég, de most szerencsére egy hagyományos produkcióban kellett énekelni, így nem volt semmi gond.

– *Mióta éneklí Violetta szerepét? Sokat változott a szerepfelfogása az évek során?*

– Gyakorlatilag a karrierem kezdetétől éneklek a szerepet. Violetta velem együtt változott. Minden új produkció, minden egyes előadás új részlettel gazdagította a szerepfelfogásom: változott a zenei interpretáció, a színpadi mozgás, a szerepformálás. Együtt értem a szereppel - azt hiszem, ez egy normális folyamat minden énekes életében. Mindig tanulok valami újat a színpadon. Violetta karakterét, lelkivilágát egyre jobban értem, és remélem, hogy ez másoknak is nyilvánvalóvá válik, amikor látnak a szerepben.

– *Van-e példaképe az énekesek világában?*

– Természetesen. Szeretem Maria Callast szenvedélyes hangjáért, ő mindig az egész lelkét a színpadra vitte. Remek koloratúratechnikával rendelkező, nagyszerű Violetta volt Virginia Zeani, sokak szemében még ma is ő az ideális megformálója a szerepnek. Renata Scottót az intelligenciája, Edita Gruberovát és Montserrat Caballét a csodálatos pianói miatt szeretem. Aztán ott van még Beverly Sills és Joan Sutherland – szóval, imádom az intelligens énekeseket!

– *Zürichben párhuzamosan éneklí Liút a Turandotban és az Éj királynőjét a Varázsfuvolában, ami nem lehet könnyű dolog technikai szempontból. Nem túl megterhelő ez a hangjának?*

– Szerencsére az idők során szert tettem egy olyan technikára, amellyel mindent el tudok énekelni – persze a repertoárom határain belül. A közelmúltban akadt egy-két jól sikerült Éj királynője-alakításom, magam is meglepődtem egy kicsit. Violetta, Lucia, Donna Anna, Zerbinetta vagy Stuart Mária után elénekelni ezt a szerepet, nos, ehhez nagyon kell bízni az énektechnikában.

Jövőre tervezem a debütálásom Erzsébet királynő szerepében Donizetti Roberto Devereux-jében. Lassanként szeretném kiszélesíteni a bel canto repertoáromat is.

– *Hogyan építi fel egyébként a művészi pályafutását? Volt-e olyan szerep, amelyet visszautasított?*

– Általában a szívemre hallgatok, amikor szerepet választok. Ám

minden szerepnek tökéletesen kell illeszkednie a hangomhoz. Van olyan szerep, amely jelenleg nem tenne jót a hangszalagjaimnak, ám később még megpróbálkozhatok vele. Normát például most még korainak tartom, ám 2-3-4 év múlva szeretném elénekelni. Visszautasítottam Gulnara szerepét Verdi A kalóz című operájában, ám elénekeltem ugyanebben a műben Medorát, ami sokkal inkább nekem való. Nagyon fontos azonban, sőt, mindennek az alapja – mint már említettem – a megfelelő énektechnika.

Néhány éven át egy milánói énektanárnőnél tanultam, Mildela D'Amicónak hívják. Mostanában, amikor időm engedi, egy román tenoristánál, Ion Buzeánál tanulok, aki, akárcsak én, Zürichben él. Ő is az olasz énekesi iskolához tartozik, minden jelentős operaházban fellépett, énekelt együtt Tebaldival, Moffóval, Cappuccillival, Baltsával, Frenivel, Ricciarellivel is.

– Szereti-e a közös munkát az olyan határozott elképzelésű rendezőkkel, mint például Martin Kusej, akivel Zürichben dolgozott együtt? Egyáltalán, mit gondol a manapság oly divatos rendezői színházról?

– Nagyon szeretem a rendezői színházat, ha tényleg szól valamiről, ha érdekes, intelligens az előadás. Ha nem csak üres mutatvány, show az egész. Jó volt Martin Kusejvel együtt dolgozni. A zürichi Varázsfuvolában az Éj királynőjének a figurája eltért a megszokottól, a második felvonásban például egy hűtőgépből léptem elő. Nem ez volt az első eset egyébként, amikor az általam megformált Éj királynője (a szerepet 250 alkalommal énekeltem) elért az általában szokásostól. Ennek ellenére szerettem, mert a rendezés az éneklést szolgálta.

A brüsszeli Lammermoori Luciát idén áprilisban Guy Joosten rendezte, akinek nagyszerű elképzelései voltak a darabról. Ez volt pályafutásom első olyan Luciája, aki csak tettet, eljátssza a megőrülést. Remek volt a közös munka Joostennel, remélem, dolgozhatok vele még a jövőben. Nagyon sokat tanultam tőle.

– Tervezi, hogy a közeljövőben visszatér Budapestre, és ismét énekel a magyar közönségnek?

– Nagyon szeretnék, de sajnos konkrétumokkal nem tudok szolgálni. Viszont majdnem elfelejttem: az első árialemezemet annakidején éppen Budapesten vettük fel.

A brüsszeli Lucia